

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi Ł. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VIII AKa 327/23,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 grudnia 2025 r.

na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca
2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w
postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Ł. P. (dalej: „skarżący”) pismem z 18 listopada 2025 r. (data prezentaty
Sądu Najwyższego) wniósł do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „Wniosek”.
W piśmie tym skarżący zwrócił się „(...) do Prezesa Sądu Najwyższego o
zadośćuczynienie finansowe z powodu opieszałości Sądu w sprawie VIII AKa
327/23 do spr. XVIII K 8/23”.

Skarżący w uzasadnieniu wskazał: „(..) od wniesienia mego wniosku
do Sądu upłynął ponad rok, w trakcie którego nie wydarzyło się nic”.
Zauważył przy tym: „[w] ciągu tego roku nie otrzymałem, żadnych informacji

co do wyznaczenia terminu posiedzenia wznawiającego mą sprawę, co napawa mnie niepewnością”. Podkreślił też: „w mojej ocenie czas, który upłynął spełnia przesłanki opieszałości Sądu, co z kolei jednoznacznie wiąże się z zadośćuczynieniem finansowym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia

Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że skarżący nie wysunął żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Za żądanie takie nie można bowiem uznać sformułowania zawartego w piśmie: „Zwracam się z wnioskiem do Prezesa Sądu Najwyższego o zadośćuczynienie finansowe z powodu opieszałości Sądu w sprawie VIII Aka 327/23 do spr. XVIII K 8/23”.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania, musi być uznana za oczywiście niewystarczającą dla spełnienia przesłanek ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Niezależnie od powyższych rozważań, Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. W przeciwnym razie musi być ona uznana za niedopuszczalną z mocy prawa.

W niniejszej sprawie postępowanie VIII AKa 327/23 przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie zostało zakończone wyrokiem z 2 lutego 2024 r. Skarżący wniósł natomiast skargę na powyższe postępowanie pismem z 18 listopada 2025 r., czyli poza tokiem postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.]